

højtærede Minister jo ogsaa omtalte, kommer til at foreligge bestemte Anmærkninger, inden for hvilken Afstand alt Fiskeri af uvedkommende er forbudt. For saa vidt er alt fra mit Synspunkt saare godt, men der findes i dette andet Stykke af Paragraffen en Bestemmelse, som meget indskrænker den Ret, der gives i Teorien for Kystsejerne, en Bestemmelse, der praktisk synes at kunne gribe stærkt ind i den første teoretiske Bestemmelse, og det er en meget stærk og i den hidtilgældende Lovgivning ukendt Bestemmelse, nemlig at for det første maa Kystsejeren ikke sætte sine Aalegaarde længere ud fra Land end 100 Favne, og for det andet at selv en saadan Afstand maa han paa ingen Maade gaa ud til, saafremt der forinden naas en Vanddybde af tre Favne. Det er altsaa ny Begrænsninger, og det forekommer i alt Fald mig, at det er Bestemmelser, som nok ere stikede til at kunne vække Betæneligheder. Og efter forskellige skriftlige Henvendelser, der foreligger for mig, have de allerede vaft store Betæneligheder hos Kystsejerne og Aalegaardsejerne endogaa i den Grad, at der er til mig privat indkommet meget stærke Indsigelser imod dem. Jeg skal nu paa ingen Maade lægge Skjul paa, at det første umiddelbare Indtryk, jeg personlig fik af at gennemlæse § 6, var et i det hele taget godt, idet jeg fandt, at den gamle bestaaende Ret for Kystsejerne var varetagen i en vis Henseende, idet navnlig Bestyttelsen mod Kjøffiskeri var bibeholdt, og at den var forbedret derved, at der nedsattes dette Aalegaardsnævnet. Og de begrænsende Bestemmelser, som jeg ganske vist den Gang ogsaa lagde Mærke til, forekom mig ikke at kunne saa ret stor praktisk Betydning, idet jeg gif ud fra, at Anlægget og Vedligeholdelsen af en Aalegaard, der skulde være længere end 100 Favne, i det hele taget vilde blive alt for be kostelig og upraktisk, ligesom det ogsaa stod for mig, jaaledes, at naar man naaede en Vanddybde af 3 Favne — det vil altsaa sige mere end tre Mand's Højde — vilde det være upraktiskabelt der at have Kuser og røgte dem, idet Aalegaardene, som bekendt, ikke røgtes fra Baad, men fra Landgangsbrædder. Disse mine Betragtninger af Begrænsningerne gjorde, at jeg troede at kunne slaa mig til Taals over for dem. De vare imidlertid mere byggede paa teoretiske Slutninger, og da jeg nu fra flere Sider har modtaget Indsigelse mod disse Betragtninger fra Mænd, der praktisk ere ganske anderledes inde i dette end jeg, fra Aalegaardsejere, der tale ikke alene i deres eget Navn, men efter deres Sigende paa en meget betydelig Række Aalegaardsejeres Begne,

skal jeg ikke nægte, at ogsaa min Betænelighed ganske vist er bleven vaft i meget høj Grad, og jeg tror, at det trænger til en nøje Undersøgelse her i Tinget, om man ikke der er gaaet Gjendomsrettigheden for nær. Det vil jo være et af de Punkter, som det forekommer mig, at der navnlig fra dette høje Tiings Side kunde være al Anledning til at have et vagtsomt Øje med. Den højtærede Landbrugsminister gav allerede nu i sit indledende Foredrag en Anthyndning af en Maade, hvorpaa man muligen kunde komme ud over Vanfælighederne ved denne stærke Begrænsning og dette Indgreb i Gjendomsrettigheden, nemlig ved, at man stilledes disse Bestemmelser her i § 6, men lod Aalegaardsnævnet, hvad der forekommer mig at være saa overordentlig naturligt, bestemme, hvor langt man maatte sætte Aalegaarde ud i Vandet. Aalegaardsnævnet skal jo efter Lovforslaget bestemme den Afstand, inden for hvilken der ud til Siderne af Aalegaarden ikke maa stilles af andre. Disse Afstandsbestemmelser skulle altsaa træffes af Nævnet, og det forekommer mig da, at intet vilde være naturligare end at give Aalegaardsnævnet en lignende Besøjselse til at bestemme Længden af Aalegaardene.

Der er endnu ved Aalegaardene et andet lille Punkt, jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa. Det er 12te og 13de Stykke i § 6. Der er det paalagt Aalegaardsejeren paa egen Beføstning at anbringe og vedligeholde de Mærker, Nævnet bestemmer, der skal sættes. Er det ikke en lille Smule ubilligt over for Aalegaardsejeren, vilde det ikke være noget rimeligere, om man f. Eks. lod det offentlige bære denne Beføstning, ligesom det offentlige bærer den for Nævnet, eller ogsaa at gaa den Vej, da disse Mærker tjene lige saa vel Fiskerne som Aalegaardsejerne til Rettesnor, at lade dem dele Beføstningen? — Jeg vil imidlertid ikke tage noget bestemt Standpunkt i dette Øjeblik over for disse Spørgsmaal, men jeg har fundet, det var min Pligt at drage dem frem, for at henlede baade den højtærede Ministers og navnlig det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa disse Punkter.

Vidt anderledes stiller jeg mig over for Indholdet af andet Kapitel, der angaar særlige Bestemmelser for Limfjorden. Jeg har troet som Repræsentant for en meget stor Del af Limfjordssegner, at det kunde være ikke blot min Ret, men ogsaa min Pligt at udtale mig om dette Kapitel. Dette Kapitel rummer jo §§ 18—41. Jeg har ikke i og for sig saa meget imod Indholdet af disse Paragraffer som mod, hvad der ikke staar der; i alt Fald gælder dette med en